

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **Netcon Media s.r.o.**, se sídlem v Ostravě-Moravské Ostravě, 28. října 3346/91, zastoupeného společností **VORLÍČKOVÁ PARTNERS s.r.o.**, se sídlem v Praze 1, Platněřská 2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2014 č.j. 27777/14/5000-14101-707161 a ze dne 24.10.2014 č.j. 28465/14/5000-14101-707161 a č.j. 28466/14/5000-14101-707161, ve věcech rozhodnutí o přeplatku,

takto:

- I. Žaloby se **zamítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanými žalobami se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20.10.2014 č.j. 27777/14/5000-14101-707161 a ze dne 24.10.2014 č.j. 28465/14/5000-14101-707161 a č.j. 28466/14/5000-14101-707161, jimiž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro

Moravskoslezský kraj ze dne 19.3.2014 č.j. 929695/14/3211-05700-805066, č.j. 929892/14/3211-05700-805066 a č.j. 930454/14/3211-05700-805066, jimiž bylo rozhodnuto ve věcech žádostí žalobce o vrácení přeplatku na dani.

V podaných žalobách žalobce uvedl, že dne 14.5.2013 podal u správce daně dodatečné vyúčtování k dani z příjmů vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období roku 2010, 2011 a 2012, které následně doplnil. V těchto dodatečných vyúčtováních žalobce vykázal dodatečně daně ve výši 43.420,- Kč, 58.740,- Kč a 62.381,- Kč, které také následně uhradil. Důvody pro podání dodatečných vyúčtování žalobce spatřoval v tom, že v předmětných zdaňovacích obdobích vyplácel odměnu na základě autorských smluv podle autorského zákona [zákon č. 121/200 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) – poznámka soudu], když pořizoval záznamy uměleckých vystoupení, které dále šířil po internetu. Při výplatě odměny za příslušná zdaňovací období však žalobce nezohlednil ust. § 7 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen ZDP), a proto dodatečně z příjmů vyplacených v uvedených zdaňovacích obdobích, které měsíčně nepřesáhly 7.000,- Kč, srazil a odvedl srážkovou daň. Správce daně výzvami k odstranění pochybností ze dne 19.6.2013 žalobce vyzval k prokázání oprávněnosti uplatnění § 7 odst. 6 ZDP. Žalobce ve svých odpovědích ze dne 25.7.2013 uvedl, že má za to, že označené zákonné ustanovení lze aplikovat šířeji, tedy i v případě, že odměna účinkujícím nebyla hrazena za příspěvky do novin, časopisů, rozhlasu nebo televize, ale také za záznamy šířené na internetu. Správce daně se s tímto názorem neztotožnil a dne 1.11.2013 vydal další výzvy k prokázání rozhodných skutečností. Z výzev a jednání správce daně podle žalobce vyplynulo, že neakceptoval podání dodatečných vyúčtování žalobce a že se tedy nedomnívá, že lze ust. § 7 odst. 6 ZDP aplikovat.

Žalobce nadále trvá na názoru, že v uvedených zdaňovacích obdobích vyplácel odměnu na základě autorských smluv dle autorského zákona, avšak ztotožnil se se správcem daně v tom, že odměna nebyla hrazena za příspěvky do novin, časopisů, rozhlasu či televize, ale za záznamy šířené po internetu, na které ust. § 7 odst. 6 ZDP nedopadá. Proto žalobce dne 6.11.2013 podal žádosti o vrácení přeplatků na dani. Správce daně prvostupňovými rozhodnutími požadavku na vrácení srážkové daně nevyhověl a žalovaný na základě odvolání žalobce rozhodnutí prvostupňového správce daně napadenými rozhodnutími potvrdil.

Dále žalobce uvedl, že dne 21.8.2014 vydal správce daně další výzvu k prokázání skutečností, kdy opět žádal doložit důkazními prostředky, že žalobce byl oprávněn aplikovat ust. § 7 odst. 6 ZDP. Jako odpověď na tyto výzvy žalobce vzal podání dodatečných vyúčtování zpět. Správce daně však v rozhodnutích z 22.9.2014 č.j. 2729205/14/3201-24803-804771, č.j. 2729221/14/3201-24803-804771 a č.j. 2729251/14/3201-24803-804771 rozhodl o zastavení řízení ve věci zpětvzetí podání, když podle něj nelze vzít zpět podání dodatečného vyúčtování, jestliže v něm žalobce vykázal daň vyšší a měl tedy povinnost dodatečné vyúčtování podat. Také proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a ke dni podání správní žaloby odvolací řízení dosud probíhalo.

Podle žalobce správce daně zcela neodůvodněně zadržuje žalobcem zaplacené daně, když na jedné straně zpochybňuje aplikaci ust. § 7 odst. 6 ZDP

provedenou žalobcem, ale na druhé straně znemožňuje zpětvzetí podání dodatečných vyúčtování. Současně zamítl žádosti žalobce o vrácení uhrazené daně. Správce daně dosud nedoměřil žalobci předmětné daně a nemohl tak předepsat tuto daň do evidence daní. Splatnost daně není rozhodující pro posouzení otázky, zda žalobci vznikl či nevznikl vratitelný přeplatek. Tuto otázku upravuje ust. § 154 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád).

Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám uvedl, že správa daně vybírané srážkou má oproti správě ostatních daní specifika upravená ust. §§ 233 až 237 daňového řádu. Žalobce je v takovém případě osobou, která pod vlastní majetkovou odpovědností od poplatníků daň vybírá či jim ji sráží a následně takto sraženou či vybranou daň odvádí správci daně. V tom je hlavní rozdíl oproti jiným daním. Podávání hlášení (vyúčtování) o dani vybírané srážkou upravuje ust. § 38d odst. 9 ZDP. Plátce daně je podle ust. § 38d odst. 3 ZDP povinen sraženou daň odvést svému místně příslušnému správci daně do konce kalendářního roku následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém byl povinen provést srážku. Srážka daně se provádí ze základu daně stanoveného podle § 36 ZDP. V posuzovaných věcech žalobce postupoval podle ust. § 233 odst. 2 daňového řádu a dodatečná vyúčtování podal v souladu s ust. § 141 odst. 1 a 8 daňového řádu. V případě, že správce daně zjistí, že částka vyúčtovaná plátcem daně měla být vyšší nebo nižší, předepíše rozdíl mezi těmito částkami k přímé úhradě (§ 235 daňového řádu). Jelikož v posuzované věci správci daně vznikly pochybnosti o správnosti údajů uvedených žalobcem v dodatečném vyúčtování daní, vydal výzvy podle § 89 daňového řádu. V průběhu postupu k odstranění pochybností byl žalobce opakovaně vyzván k prokázání, že údaje uvedené v dodatečném vyúčtování jsou správné. Nebyl dosud vydán platební výměr, který by již splatnou daň měnil. Dokud se tak nestane, úhrada žalobce nemůže být považována za vratitelný přeplatek v souladu s ust. § 154 daňového řádu, jak se žalobce nesprávně domnívá. Přeplatek dosud na osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob vybíraných srážkou není a nemůže tedy být ani vratitelný. Pro postup vypořádání případně sníženého rozdílu (tj. případ, kdy správce daně zjistí, že částky uvedené v dodatečném vyúčtování měly být nižší či nulové), platí právní úprava obsažená v ust. § 235 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný zdůraznil, že výsledkem postupu k odstranění pochybností může být v případě, že správce daně shledá výši dodatečně vyúčtovaných daní za nesprávnou, platební výměr vydaný na základě výsledku postupu k odstranění pochybností nebo pokračování v dokazování ve formě daňové kontroly. Dosud tedy není zřejmé, zda žalobci na osobním daňovém účtu daně z příjmů fyzických osob vznikne či nevznikne přeplatek. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobách (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 14.5.2013 dodatečné vyúčtování daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010, 2011 a 2012. Výzvami ze dne 19.6.2013 byl správcem daně vyzván k odstranění pochybností o správnosti, průkaznosti a úplnosti podaných dodatečných vyúčtování, které jsou blíže

specifikovány ve výrocích těchto výzev. V odpovědi datované dne 25.7.2013 žalobce sdělil správci daně své důvody, pro které se domnívá, že je aplikace ust. § 7 odst. 6 ZDP na místě. Dne 1.11.2013 vydal správce daně další výzvy k prokázání skutečností ke všem třem zdaňovacím obdobím s tím, nechť žalobce doloží soupisy vyplacených částek jednotlivým operátorkám dle jednotlivých měsíců každého zdaňovacího období ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Podáním ze dne 6.11.2013 žalobce ve vztahu ke všem třem zdaňovacím obdobím podal žádost o vrácení přeplatku dle ust. § 155 odst. 2 daňového řádu. Rozhodnutími ze dne 19.3.2014 správce daně rozhodl na základě žádosti žalobce o vrácení přeplatku na dani za jednotlivá zdaňovací období tak, že požadavku nevyhověl. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Krajský soud žaloby důvodnými neshledal. Obsahem správních spisů má soud za prokázané, že správce daně výzvami ze dne 19.6.2013 vydanými podle ust. § 89 daňového řádu zahájil postup k odstranění pochybností. Postup k odstranění pochybností je nutno vnímat jako ucelený soubor úkonů, který je realizován v rámci nalézacího řízení. Správce daně postup k odstranění pochybností využívá ke zjištění, zda je tvrzení daňového subjektu podloženo důkazy, jestliže vzniknou pochybnosti o správnosti, průkaznosti, úplnosti nebo pravdivosti daňového tvrzení. Postup k odstranění pochybností má daňovým řádem upravenou nejen formu zahájení, ale také průběh a ukončení, jak vyplývá z ust. § 90 daňového řádu. V posuzované věci má krajský soud obsahem správních spisů za prokázané, že postup k odstranění pochybností zahájený u žalobce správcem daně výzvami ze dne 19.6.2013 v reakci na podaná dodatečná daňová přiznání dosud nebyl ukončen žádným ze způsobů upravených v § 90 daňového řádu. Jedná se tedy o řízení, které nadále probíhá, o čemž svědčí také to, že po vydání napadených rozhodnutí správce daně opět vydal další výzvu (ze dne 21.8.2014) k doložení důkazních prostředků žalobcem.

Pokud žalobce na základě postupu správce daně podle ust. § 89 daňového řádu shledal, že správce daně nesdílí jeho názor na aplikaci ust. § 7 odst. 6 ZDP v posuzovaných věcech, v důsledku čehož jednak požádal o vrácení přeplatků na dani a jednak vzal podání dodatečných vyúčtování zpět, jedná se dle názoru soudu o ničím nepodloženou spekulaci žalobce, když z žádného úkonu správce daně nelze takto jednoznačný závěr dovodit. Jak uvedl žalovaný také ve vyjádření k žalobě, je jakákoliv úvaha o neodůvodněnosti podaných dodatečných vyúčtování, jakož i o existenci daňových přeplatků zcela předčasná. Postup k odstranění pochybností dle ust. § 89 až 90 daňového řádu nebyl dosud relevantním způsobem ukončen a nelze předjímat, jakým způsobem ukončen bude, když to náleží výlučně do pravomoci příslušného správce daně.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že správce daně ani žalovaný nemohli o žádosti žalobce o vrácení přeplatků na dani za uvedená zdaňovací období rozhodnout jiným způsobem, než učinili, neboť na základě dosavadního průběhu dosud neukončeného řízení v režimu postupu k odstranění pochybností nelze dospět k závěru o existenci či neexistenci daňového přeplatku.

Jelikož krajský soud neshledal žaloby důvodnými, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. je zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v tomto řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 23. června 2016

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu